

Vzdal-li se oprávněný svědectví z důvodu § 152, odst. 1, čís. 1 tr. ř., nelze podle zásady § 252, odst. 1, čís. 3 tr. ř. užití jako důkazního prostředku jeho výpověď, kterou před tím v jiné trestní věci složil ve formě výsledku obviněného.

(Rozh. ze 13. X. 1938, Zm I 649/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obhájce mladistvé obviněné do rozsudku soudu mládeže, jímž byla obviněná uznána vinnou proviněním podle § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. a § 139, věta 2. tr. z., napadený rozsudek zrušil a nalézacímú scudu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů: Zmatek čís. 4, § 281 tr. ř. spatřuje stěžovatelka v tom, že byl při hlavním líčení čten proti jejímu odporu zápis o výpovědi, kterou učinil X. jsa vyslýchán jako obviněný ve věci vedené proti němu pro zločin svedení ke smilstvu podle § 132 tr. z., pro přestupek § 20, čís. 2 zák. o potírání pohlavních nemocí a pro přestupek § 516 tr. z., ač X. jsa vyslýchán v trestní věci, o niž jde, jako svědek odepřel svědčiti podle § 152, odst. 1, čís. 1 tr. ř.

Zmateční stížnost se sice domnívá, že tím byl porušen předpis § 152 tr. ř. Než tomu je tak jedině tehdy, byl-li kdo vyslýchán, ač se výslovně nezřekl práva vzdáti se svědectví; v souzeném případě však jde o otázku, zda směl býti při hlavním přeličení čten protokol o výpovědi X., kteroužto otázku je posouditi podle předpisu § 252, odst. 1, čís. 3 tr. ř., jehož šetřiti neukládá zákon pod zmatečností. Podle tohoto předpisu smějí býti předcítány při hlavním přeličení protokoly o výsledku spoluobviněných a svědků, když svědci nejsouce k tomu oprávněni nebo když spoluvinníci odpírají výpověď.

Řízení v souzené věci proti stěžovatelce se konalo pro provinění § 139 tr. z., kdežto řízení proti X. se vztahovalo na delikty nahoře uvedené. Byl-li X. ve své trestní věci vyslýchán o trestných činech jemu za vinu kladených a dotázán též o okolnostech týkajících se trestného činu, z něhož byla obviněna stěžovatelka, šlo o projev, který se měl státi ve formě svědecké výpovědi, i když v onom řízení mohl býti X. vyslýchán jen ve formě obviněného. Byl-li pak X. v trestní věci proti stěžovatelce předvolán jako svědek a vzdal-li se svědectví z důvodu § 152, odst. 1, čís. 1 tr. ř. jsa k tomu oprávněn, musela důsledkem uvedené zásady § 252, odst. 1, čís. 3 tr. ř. z průvodního materiálu zmizeti jeho výpověď, kterou před tím složil ve formě výsledku obviněného (srv. Mayer, 1878, III. pozn. 91, 93 k § 152 tr. ř.; srv. rozh. č. 3692 Sb. n. s. a rozh. č. 674 víd. sb.).

V řečeném protokole potvrdil X., že se obviněná vyjádřila před porodem, že nechce chovat, že si s tím udělá, co bude chtít, a že doznala po porodu, že dítě zaškrtila a hodila do žumpy. Jde tudíž o okolnosti závažné pro posouzení subjektivní stránky souzeného provinění. Také napadený rozsudek se dovolává těchto okolností v uvedeném směru. Na doklad tohoto svého závěru odkazuje

napadený rozsudek též na doznání obviněné. Ježto však obviněná nedoznala výslovně, že bylo jejím úmyslem usmrtiti dítě, nelze dojíti k závěru, že je nepochybně patrné, že uvedená formální vada nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obviněné nepříznivým (§ 281, posl. odst. tr. ř.).

Ježto se porušení uvedeného zákonného ustanovení stalo proti odporu obhajoby, je splněn i formální předpoklad úspěšného uplatňování zmatku podle čís. 4, § 281 tr. ř. K.

Z judikatury nejvyš. správního soudu ve věcech administrativních.

1. Proti rozhodnutí ministerstva pošt a telegrafů, kterým byla v cestě instanční odmítnuta přihláška telefonní účastnické stanice, je vzhledem k ustanovení § 13 zák. č. 60/1923 Sb. přípustna stížnost na nejv. správ. soud.

2. Telefonní řád, vydaný na základě zmocnění § 6 zák. č. 60/1923 Sb. výnosem ministerstva pošt a telegrafů z 10. března 1933, pokud jeho obsah má povahu nařízení správního, nevyžaduje ke své platnosti uveřejnění ve Sbírce zákonů a nařízení.

3. Poštovní a telegrafní správa nemůže podle § 10, odst. 5 telef. řádu z 10. března 1933 odmítnouti přihlášku telefonní účastnické stanice podle volné úvahy, nýbrž jen za předpokladů § 10, odst. 2 a 3 zák. č. 60/1923 Sb.

Paragraf 13 zák. ze dne 23. března 1923, č. 60 Sb. o telegrafech stanoví, že o stížnostech do používání telegrafů (jímž ve smyslu § 2 cit. zákona míní se též telefony) rozhodují poštovní, telegrafní a telefonní úřady, ředitelství pošt a telegrafů a ministerstvo pošt a telegrafů v předepsané instanční cestě, a že příslušnost řádných soudů pro tyto stížnosti jest vyloučena. Jestliže zákon rozhodování o stížnostech ve věci používání telegrafů (telefonů) příkazuje tu úřadům správním a nadto ještě výslovně vylučuje příslušnost řádných soudů, dává tím po názoru nejvyššího správního soudu jasně najevo, že právní poměry týkající se používání telegrafů (telefonů) pokládáti chce za poměry práva veřejného. Z toho jde pak, že rozhodnutí správního úřadu, kterým přijetí telefonní přihlášky se odpírá, jest rozhodnutím správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o nejv. správ. soudě, jehož zákonnost k podané stížnosti přísluší přezkoumávat nejvyššímu správnímu soudu.

Na sporu byla dále otázka platnosti telefonního řádu. Stížnost namítala jeho neplatnost proto, že prý nemá náležitosti vládního nařízení a že nebyl uveřejněn ve Sbírce zákonů a nařízení.

Zákon č. 60/1923 stanoví v § 6, že věci telegrafní spravuje ministerstvo pošt a telegrafů a že jemu, t. j. tomuto ministerstvu, přísluší zejména: e) vydávati předpisy o používání telegrafů,